

MAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE

A MAGVETŐ

Az elmúlt vasárnapok evangéliumaiban a magvető munkásságáról hallhattunk Jézus példabeszédeiben. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a már sokadszor hallott szentírási rész felett nagyvonalúan tovább lépünk, mint akikre ez a rész nem vonatkozik. Nálunk jó földbe hullott a mag, mi bizonyosan a búza és nem a konkoly közé tartozunk, akinek füle van, hallja meg!

Ez az a pillanat, amikor el kell gondolkodnunk saját életünkön, tetteinken, kimondott szavainkon. A mag nem más, mint az Ige, Isten szava, amelynek a mi lelkünk mélyén kell jó földbe hullania, szárba szökkennie, jó termést hoznia. Úgy gondoljuk, ez meg is történt. Járunk templomba, különféle szertartásokra, esetleg minden nap elmondjuk jól megszokott imáinkat, mi bajunk lehetne?

Gyermekkoromban hittanóra elején mindig számot kellett adni arról, voltunk-e vasárnap szentmisén. Kisnemes atya persze ettől függetlenül figyelt és tudta, ki volt ott és ki nem. Aki ennek ellenére megpróbálta megúszni a számonkérést azzal, hogy ő márpedig ott volt a templomban vasárnap, szembesülhetett a következő kérdésekkel: mi volt az olvasmány, a szentlecke, az evangélium miről szólt a prédikáció. Ezen aztán elv érzett az, aki nem volt jelen a szentmisén. Ilyen alkalmakkor én is elgondolkoztam, hogy habár ott álltam az oltárnál, hisz ministrálta, vajon melyik kérdésre tudtam volna kimerítő választ adni. Bizony, néha csak járunk templombAN és nem templomBA. Ott vagyunk az épületben, de csak megtörténik velünk a szertartás, a szentmise, igeliturgia, de nem veszünk benne részt. Elfoglalják elménket a mindennapok gondjai, bajai, talán azon gondolkodunk, hogy az ebéd után mihez kellene nekikezdenünk, hogy előbbre jussunk bokros teendőinkben. Hová hullik az mag, Isten Igéje ekkor a lelkünkben? Ugye, valószínűleg nem a jó, termékeny talajba, amit már előkészítettünk.

Talán az is felmerül bennünk, mit számít annyit egy-egy szó, mondat, történet? Mit számítanak a szavak? Milyen ereje lehet egy szónak?

Miközben ezen elmélkedünk, gondoljunk arra, milyen ereje van az emberi szónak. Reményik Sándor írja a következőket egyik versében:

A legszörnyűbb lavinák úgy lehet,
Indulnak egy elejtett szó nyomán,
Mit elhallgatni - véltük - nincs miért,
S mit elhallgatni jobb lett volna tán.

S mikor egy gyötrődő szív úgy eped
Egy szónakért, mely meg tudná váltani,
S virágoskertből sivataggá lesz.
Mert azt az igét nem mondtuk ki.

Mert elnéztünk a ködös messzeségbe,
A léptünk rajta döngve áthaladt,
Semmit se tettünk - csak nem vettük észre-
És eltapostuk, mint egy bogarat.

Milyen gyakran fordul elő, hogy megszólalunk akkor, amikor nem kellene, és a kimondott szavakkal szíveket törünk össze, emberi kapcsolatokat, barátságokat, sorsokat teszünk tönkre. Néha csak egyetlen kimondott szóval. Vagy éppen nem vagyunk képesek megszólalni akkor, amikor kellene, amikor szíveket gyógyíthatnánk meg, emberi kapcsolatokat, barátságokat, fűzhetnénk szorosabbra, életutakat vezethetnénk vissza az Istenhez.

Ugye, mekkora hatalma van a kimondott emberi szónak? Milyen ereje lehet a hallgatásnak? Ha az ember szava ennyit ér, mit érhet vajon az Isten szava? Azt mondjuk, hogy az még sosem hallottuk? Nem, mert nem is akartuk meghallani. Amikor szólni akarna, mi saját magunkkal vagyunk elfoglalva, nem érünk rá vele foglalkozni. Nem is akarjuk, hogy ráérjünk. A lelkünk mélyén félünk tőle. Félünk, mert legbelül tudjuk, ha igazán figyelünk rá, ha meghalljuk, akkor fel kell adni eddigi életünket, mert meghallanánk Jézus üzenetét, mellyel megmutatná az utat az általunk annyira vágyott teljesség, tökéletesség felé: úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. És ezt mi nem akarjuk meghallani. Mi nem is akarjuk annyira szeretni egymást, mert akkor mi lesz saját magunkkal? Mi

nem is akarjuk szeretni az Istent, mert akkor belép az életünkbe, ott lesz a lelkünk mélyén, megismeri nem csak tetteinket, szavainkat, hanem gondolatainkat, vágyainkat is, pedig azt magunknak akarjuk megtartani, nincs szükségünk állandó vendégre a szívünkben. Nem akarunk megváltozni, mi a Világ elvárásainak akarunk megfelelni, hogy sikeresek legyünk, „jó arcok” legyünk, modern emberek legyünk. Milyen a modern ember? Legyen pénz, étel, ital, hódolhasson szenvedélyeinek, elégíthesse ki vágyait. Mindig ÉN legyek a középpont, mások is áldozzanak velem együtt az előtt az oltár előtt, amelyre emeltem becses személyemet. Ja, hogy vannak más emberek is körülöttem? Azok csak annyiban érdekelnek, amennyi hasznom van belőlük.

Nehéz, nagyon nehéz szakítani ezzel a szemléletmóddal, ezért nem akarjuk meghallani az isteni Igét. Ha meghallgatnánk, és eszerint élnénk, akkor el kellene hagyni a bennünk emelt oltár magasát, átadni helyünket az Istennek. Fájdalmas. Fájdalmas, mert ha Isten áll a középpontban, akkor a szeretet, az önátadás útját kellene járnom. Önzetlenné válni, másokon segíteni, másokat szeretni, Istent szeretni, mindezért lemondást, áldozatot vállalni „nem menő” a mai világban. Azonban ha mégis hagyom, hogy megérintsen Isten igéje, ha engedem, hogy ez a mag a lelkembe hulljon, megtalálhatom azt, amit annyira kerestem: az életem értelmét. Az a sorsunk, hogy szeressünk mindhalálig, hogy szeretve lehessünk mindörökké. Mi pedig évtizedeken keresztül azért harcolunk, hogy szeressenek mindhalálig, mert nincs reményünk arra, hogy szeretve legyünk mindörökké. Ezt a reményt adja meg nekünk az Ige, Jézus. Azt üzeni, ha befogadom őt lelkem előkészített szántóföldjébe, erőt ad szeretni, hitet arra, hogy örökké szeretni fog, és reményt hogy a pillanatnyi földi nehézségek után, ha megtartom a szeretetet és a hitet, beteljesíti minden várakozásomat az öröklétben, ahol vele lehetek, benne, az ő végtelen örök szeretetében feloldódva találhatom meg a végső örök boldogságot.

Előkészítetted már a szántóföldedet a Magvetőnek, hogy befogadhasd Isten Igéjét? Kész vagy szeretni mindhalálig, hogy szeretve légy örök időkre?

ISTEN NÉLKÜLI IDÓKET ÉLÜNK

Isten nélküli időket élünk. Nem! Tévedek! Istent kereső időket élünk. A pontosság kedvéért megismétlem az előző mondatot: **I**stent kereső időket élünk. A ma embere keresi az istenét. Keresi a föld felett, a föld alatt, keresi magához közel, keresi magától távol. A nagy keresésben rájön, hogy tulajdonképpen megtalálta, csak még nem teljesen az övé. Megtalálta, csak még nincs oly mértékben a birtokában, ahogy szeretné. Küzd érte. Küzd, erőt, fáradságot, időt, önmagát és családját nem kímélve, hogy teljesen az övé lehessen. Naponta hívja magához, áldozatát leteszi oltáránál, felkeresi papjait, hogy útmutatást adjanak, hogyan tudná elérni a teljes egyesülést urával, milyen úton kell elindulnia, hogy megtalálja. Ragaszkodásának kifejezésére nem sajnálja odaadni minden eddigi javait, akár szeretteit is feláldozná hön szeretett, vágyott istene kedvéért. Az életét is erre a teljes önátadásra építi és eszerint értékeli. Ahogyan felebarátjait is. Akinél tapasztalja, hogy közelebb áll istenéhez, az értékes ember, aki csak apró szilánkokat birtokol belőle, az elveszett ember. Igyekszik úgy élni, hogy minél jobban elteljen istenével, és ezt utódainak is majd átadja, bár nem szeretne túl korán eltávozni a földi életből, mert igazán csak itt tudja élvezni megváltó ura jótéteményeit.

Mindezen tapasztalatok alapján bátran kijelenthetjük, hogy hívó, vallásos, istenkereső emberekkel van tele a mai világ, talán soha ilyen jól e tekintetben nem álltunk. Talán csak egyetlen baj van az elénk táruló csodás világgal: az az „**i**” betű. Merthogy kicsi. Kicsi és pont van rajta. És pont ez a baja.

Nem magával s kis „i” betűvel van gondom a ponttal vagy pont nélkül, hanem azzal, hogy olyan isten után vetik magukat, akit, vagy amit kis „i” betűvel kell írni. Mert bármily szép is a fentebb leírt istenkereső és istenükre rátaláló emberek világa, a nagy idillben az a probléma, hogy ezt a mindenhatónak tetsző, minden problémát megoldó, minden áldozatot megérő isten(ek) nevét csak számokat követően szokták nagybetűvel írni, még pedig a következőképpen:

1.000.000,- Ft (HUF), 1.000.000,- \$ (USD), 1.000.000,- € (EUR), stb.

Ezen istenek oltárán áldoz fel mindent korunk kereső embere. Elmélete szerint: ha ezt az istent birtokolja, megszerezhet magának minden boldogságot.

Hisz a pénz mindenhatóságában, szereti birtokolni és reméli, hogy bőven jut belőle életet minden napjára. Ez számára az élet alapfeltétele, akinek van, értékes ember, akinek nincs, apró porszem a világ homokjában, tehetségtelen állandó vesztes, aki nem méltó arra, hogy bárki, aki számít, észrevegye. Ezért minden ember arra törekszik, hogy legyen bőséggel, így legyen VALAKI.

Van azonban egy furcsa tulajdonsága ennek az istennek. Mégpedig az, ha nincs belőle elég a benne hívőnek, az katasztrófa, ha meg van belőle elég, még nagyobb katasztrófa. Az első esetben az ember mindent feláldoz azért, hogy legyen. A második esetben az ember mindent feláldoz azért, hogy el ne vesszen, sőt egyre gyarapodjon. Egyik esetben sem számít, milyen árat kell fizetni, egyik esetben sincs meg az áhított boldogság, megelégedettség. Általában mikor minden megvan és van bőven eme istenből akkor szokott rádöbenni a buzgó hívó, hogy mindent elvesztett, ami igazán értékes az életben. Megszerezte istenét, elvesztette életét.

Ez hát a problémám a kis „i” betűvel: az ilyen „istenek” kis „i” betűt érdemelnek, nem pedig azt, hogy rájuk egy ember feltegye egész életét és elveszítse. Annak ellenére, hogy van nekünk Istenünk, igen, így, nagy „I” betűvel, pont nélkül, aki azt ígérte Fia által (így, nagy „F” betűvel), hogy aki elveszíti érte életét, az megnyeri azt. Ez peresze nem tetszik a mai kor emberének, mert ő mindig nyerni szeret, veszítés nélkül, és azt nagyon jól érzi, hogy Isten örök vesztesnek hív meg bennünket.

Mit akar tőlünk ez az Isten, aki örök vesztesre hívott meg? Egy furcsa cserét. Azt kéri, veszítsük el önzésünket, veszítsük el makaességunkat, veszítsük el érzéketlenségünket iránta és embertársunk iránt. Adjunk oda mindent, ami a szeretetben gátolja szívünket, veszítsük el. Ha ezt megteesszük, olyan csodában lesz részünk, amiben egyébként soha: az elveszített szeretetlenség helyébe a lényeges dolgokat meglátó, egymás és Isten felé nyitott, szeretetre érzékeny, a boldogság befogadására képes, felszabadult szívét kapunk cserébe. A vágyva vágyott jobb, jó életet, szeretettel a szívünkben és szereteteink körében a szerető Isten vonzásában.

A szíve mélyén ezt keresi minden ember, amikor az istent keresi, de csak akkor lesz az övé, ha Istenre talál.

Még egy fontos dolog: Isten mindig nagy „I” betűvel írjuk és csak két szám után írhatjuk oda a nevét: az 1 és a 3 után. Az egy, háromságos Isten, akiben az Atya a Fiú által magához emelt bennünket és a Szentlélek által vezet el minden gyermekét arra a kimondhatatlan öröme, boldogságra, amelyet maga készített az Őt keresők és megtalálók számára, akik merik elveszteni mindenüket a szeretetért.

Mi melyiket keressük? Az istent, vagy az Isten? Pontosan ez az „i” betű kérdése.

NAGYBÖJT

Hasonlóan az elmúlt évekhez, a nagyböjti időszakban keresztút járással készültünk hétvégenként a húsvéti szent három nap megünneplésére. Ismét meghívtuk az időseket, a gyermekeket, a fiatalokat, a családokat. Bár az idei évben a jelentkezők száma elmaradt az előző időszakokhoz képest, azoknak, akik részt vettek ezeken az alkalmakon, elmélkedéseket olvastak, vagy helyükön ülve imádkozva kísérték végig Üdvözítőnk szenvedésének állomásait, lelki feltöltődést adott a készüllet idejére.

Köszönetet mondok mindenkinek, aki segített a keresztútjárások megtartásánál.

PASSIÓ

Vassné Butkovics Andrea kántorasszonyunk lelkes vezetésével ismét összegyűlt énekkarunk, hogy lelkiismeretes próbák után előadhassa Virágvasárnap és Nagypénteken Jézus szenvedéstörténetét, a Passiót.

Az elmúlt 4 év során immár ez is hagyománnyá vált ismét, hála az Úrnak! Talán nem mindig érezzük ennek fontosságát. Az énekelve előadott Passió igaz, hogy hosszabb ideig tart, de alkalmat ad arra, hogy Jézus utolsó, emberi testben velünk töltött napjainak, óráinak eseményein elmélkedjünk, megérintse lelkünket irántunk érzett szeretete és önfeláldozása, feltétlen engedelmissége az Atya felé.

Köszönet érte az énekarnak, azért, amiért nem sajnálták az időt a próbákra, hogy énekükkel tegyék ünnepélyesebbé és tartalmasabbá szertartásainkat.

HÚSVÉT

A 2011. év húsvétja, egyikeként a ritkán előforduló alkalmak közül, április végére esett. A karácsonyi időszak utáni, viszonylag hosszú várakozási idő talán több időt biztosított a készülletre.

A Virágvasárnappal kezdődő Nagyhét ez évben is kiemelkedő eseménye volt az egyházi évnek. Ez a hét szinte napról napra, óráról órára végigvezeti a hívőket Jézus látható testben való köztünk létének végső időszakán. Atélhettük a dicsőséges bevonulást a szent városba, amikor az ujjongó tömeg köszönti a számárháton bevonuló Dávid Fiát, ott lehettünk Nagycsütörtökön az Oltáriszentség alapításánál, amikor a kenyér és a bor színében Urunk lelki táplálékot hagyott számunkra, Vele lehettünk az Olajfák hegyén szörnyű magányában, lélekben talán mi is elfutottunk az apostollal együtt, mikor lefógták, láthattuk, hogyan adják őt halálra, tapasztalhattuk, hogy a hozsannázó tömegeből hogyan lesz vérszomjas, gyűlölködő csöcselék, aki Barabást kéri szabadon bocsátani, éreztük az ostorcsapások hasító fájdalmait, a tövises szúrásait, ránk nehezedett keresztjének súlya, átszegeződünk

mi is szögeivel, és Vele haltunk meg a felállított keresztfán és szálltunk sírba. De éreztük szeretetét, rajta keresztül Isten hozzánk lehajló szeretetét, mely feltámasztotta őt a sírból, nekünk is új, örök életet adva.

Mindezt átélve adhattunk hálát a húsvéti körmenetünkön és hirdettük a világnak, hogy Krisztus feltámadott! Valóban feltámadott!

Köszönetet mondok mindenkinek, aki a nagyhéten bármivel is segítette a szertartások méltó elvégzését ifj. Völfinger Béla világi elnök vezetésével.

SZENT ANNA KÉP RESTAURÁLÁSA.

Ahogy a testvérek is értesültek róla, falunk szülötte, dr. Schandl László orvos ezredes úr, címzetes egyetemi docens a Honvédkórház - Állami Egészségügyi Központ megbízott főigazgatója saját költségén restauráltatta templomunk Szent Anna festményét, melynek megáldására 2011. július 24-én kerül sor templomunkban Dékány Á. Sixtus zirci apát úr közreműködésével, aki a vasárnapi szentmisét is celebrálja. Köszönetünket fejezzük ki Főigazgató Úrnak a kép restaurálásáért, Isten áldja meg érte családjával együtt, Sixtus apát úrnak pedig hálásak vagyunk, amiért megtisztelte falunkat látogatásával és azzal, hogy a legszentebb áldozatot mutatja be a teszéri hívek üdvösségére szeretett templomunkban.

Az alábbiakban megtekinthető a restaurálás összefoglalója és felvétel a munka menetéről.

SZENT ANNA HARMADMAGÁVAL
Vászonra festett olajfestmény XVIII. század
Pápateszér – Szűz Mária Neve Plébániatemplom

A kép állapotának felmérése után megállapítható volt, hogy a festmény és kerete a templom építése utáni időre, vagyis a XVIII. század végére tehető. A kép és a keret igényes művészi kivitelezése, valamint a templom titulusa (Kisboldogasszony) valószínűsítik, hogy a festmény a templom korábbi főoltárát díszítette. Ezt támasztja alá az is, hogy a gyermek Szűz Mária a kép mértani középpontjában helyezkedik el. Mária szüleit, Szent Annát és Szent Joachimot a barokk szokásoknak megfelelően, korosodó emberként ábrázolja az ismeretlen festő.

A restaurálás során kiderült, hogy a kép kimondottan ebbe a keretbe és ehhez a formához készült. Ezt a festményt határoló, az alkotó által a vászonra rajzolt körvonal igazolja. A rossz állapotban lévő keret és a két évszázados porréteg által fedett festmény a teljes restaurálás során megújult. A tisztítás során kijavításra kerültek a korábbi beavatkozások nyomai, valamint visszakapták ragyogásukat az eredeti színek. A tisztítási munkák során a Szent Anna kezében lévő

könyvről készült fotón jól elkülönül a már letisztított és a még tisztításra váró felület.

A restaurálás során kiderült apró érdekesség, hogy a kép íves részének vállmagasságát először rosszul rajzolta meg a festő és a kép elkészülte után javította a hibát.

A képet egy fa alapra elkészített, igényes massza díszítésekkel ellátott felületű keret fogja körbe. A teljes restaurálás során a fényes és matt aranyfelületek megfelelő használatával a keret visszanyerte eredeti állapotát. Kiemeli a festmény meleg színeit, hangsúlyozza a szükséges, de nem túlzott templomi pompát.

A felújítást Dr. Schandl László és Családjának nagylelkű adománya tette lehetővé, melyet a festmény hátoldalán lévő felirat tanúsít (RENOVATUM EST AD MAIOREM DEI GLORIAM A.D. MMXI DR. SCHANDL LÁSZLÓ ET FAMILIA). A restaurálást ifj. Erdős Tibor végezte Budapesten 2011. 04.30 – 07.09. között.

ÚRNAPJA

Sátoros ünnepünk, Úrnapja hete és hétvégéje esős, borongós idővel köszöntött ránk. Ennek ellenére a lelkes sátorkészítők a szombaton előkészített faágakból vasárnap kora reggel felépítették lombosátraikat, hogy azok virágdíszbe öltözve, kis kápolnákként várják, hogy látogatást tegyen bennük az ostya színében elrejtezett, de a maga valójában velünk lévő Megváltó, és e látogatás megszentelje szülőfalunk népét.

Ahogy már négy éve lenni szokott rossz idő esetén, a körmenet idejére megállt az eső, így az Úr ellátogathatott a templom falain kívül rá váró kicsi oltárokhoz, hogy áldását, kegyelmét,

szereketét árássza a teszériekre ezen a gyönyörű ünnepen, melyen azon örvendezünk, hogy Jézus látható alakban, a kenyér és bor színe alatt velünk van, erősít, lelki táplálékot ad a benne hívőknek, hogy a földi élet nehézségeit legyőzve testvérei lehessünk Mennyei Atyánk országában.

CSALÁDI NAP

Ez évi első családi napunkon autóbuzsos kirándulásra hívtuk a családokat. Szombat reggel indultunk, de 10 órára már bevettük Csesznek várát, majd folytattuk utunkat, hogy megnézzük Tés híres szélmalmát. A malom mellett egy kis kovácsműhelyt is szemügyre vehettünk, valamint a közeli istállóban

az újonnan született kiscsikók látványa vidított fel kicsit-nagyot egyaránt.

Innen Bakonyánára vettük az útirányt, ahol magunkhoz véve a velünk hozott sütnivalót és a sütéshez szükséges eszközöket, gyalogtúrára indultunk a Gaja patak völgyében, hogy a Római fürdőnél letelepedve, elkészítsük ebédünket. Az ebéd ideje alatt egy 3 oldalas tesztlap kitöltésével lemérhettük tudásunkat az elmúlt időszak egyházi ünnepeivel kapcsolatban, valamint némi agytornával frissítettük föl a gyalogtúra és az ételkészítés fáradalmaiban ellanyhult agysejtjeinket.

Természetesen nem maradhatott el a közeli vízesés megtekintése, bár két túrázó szerencsés kimenetelű balesete felhívta figyelmünket a veszélyekre is.

Vidám nap után, kellemesen elfáradva tértünk haza otthonainkba, magunk mögött hagyva a ragyogó napsütést felváltó, mögöttünk hirtelen lezúduló zivatart.

Jó cél érdekében jártuk e napon utunkat, így az Isten megengedte, hogy szép, verőfényes időnk legyen a kirándulás alatt.

ENGESZTELŐ NAPOK, MÁJUSI LITÁNIÁK

Idei évben sem maradtak el a szokások engesztelő napok, melyeket minden hónap 13-ához kapcsolódóan tartottunk meg a rózsafüzér társulat titokcseréjével egybekötve.

Májusban a Fatimai napunkat is szép számú hívő jelenlétében végezhettük. Ezt a napot és a hónapot körülölelték a májusi litániák, amelyeket esténként tartottunk meg szokásunk szerint különböző közös szándékokra felajánlva.

ELSŐÁLDOZÁS

Ez évben is megtartottuk az elsőáldozást templomunkban, amelyen Pápateszér és Bakonyszentiván negyedik osztályos gyermekei járulhattak első szentáldozásukhoz. Mindig örömteli esemény e nap egyházközségünk életében, hisz amíg ezt az ünnepet meg tudjuk tartani, addig van reményünk, hogy Isten itteni egyháza kap utánpótlást olyan gyermekek személyében, akik Jézust akarják befogadni a szívükbe. Imádkozzunk értük, hogy meg tudjanak maradni hitükben a világ csábításai közepette is.

PLÉBÁNIA

Aki ez évben járt plébániánkon, tapasztalhatta, hogy kezd ismét megszépülni belülről az épület. Az elmúlt időszakban a Tabán utca felé eső szoba, valamint az ebédlő, velük együtt a szobákhoz tartozó ajtók és spaletták és gázcsövek kerültek festésre. A sekrestye is újra lett festve, a szekrényt Vass Imre tette ismét

használhatóvá. A plébánia udvar rendbe tételének is nekiálltunk, a régi virágoskert helyén eltolattuk a felhalmozódott földet, a bokrokat, elszáradt fákat kivágtuk, a régi drótkerítést lebontottuk, valamint a valamikori gazdasági épületek helyén a földben maradt követ, téglát összeraktuk, a fölösleges, törmelékkel teli földet elszállíttattuk. Természetesen a munkálatok itt nem állnak meg, szeretnénk a plébánia minden helyiségét rendbe tenni és az udvart

is rendezett állapotba hozni. Ehhez persze még anyagiak és a testvérek munkája is kell. Itt szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik a festés utáni takarításban, valamint az udvar rendbetételben segítettek.

MÁGA ZOLTÁN KONCERTJE

Mága Zoltán július 10-én, vasárnap a 100 templomi koncert sorozat 85. állomásaként adott jótékonysági koncertet Pápateszéren.

A zsúfolásig megtelt templomban a művész zseniális hegedűjátékával, közvetlen személyiségével megérintette a közönség lelkét. Az őt segítő két Angyallal valóban mennyei zenében részesítette az összegyűlteket. Nem csak az ég és a föld, hanem az emberek szíve is összeért ezen az estén a katolikus templomban.

A koncert végén Mága Zoltán köszöntötte többek között a falu szülöttét, dr. Schandl Lászlót, aki sokat tett azért, hogy Pápateszér megkaphassa e csodálatos koncert lehetőségét, valamint a koncertsorozat támogatójaként Zelenka Pál urat, aki ezen az estén százezer forinttal támogatta a plébánia épület további rendbetételének munkálatait. A jótékonyági koncert bevételét, az említett nagylelkű adománnyal együtt összesen

254.000,-Ft-ot a plébánia javára használjuk fel.

E vasárnap este felejthetetlen élménnyel gazdagította Pápateszér és a katolikus egyházközség életét.

Egy vendég írása az interneten a koncertről:

„A Pápateszér Katolikus Templomban megrendezett és átélt Koncertről:

Döbbenet! Azt hiszem az ilyen élményt szokták katarzisznak nevezni. Hihetetlen a zene, az előadás, a tiszta magyarságszeretet, az összhang művész és hegedűje között. Hosszasan sorolhatnám még a dicséző jelzőket, de inkább csak annyit javaslok, hogy mindenki használja ki földi életének ezen páratlan lehetőségét!

Köszönöm, hogy részt vehettem, élvezhettem Mága Zoltán hegedűművész, virtuóz és a két csodálatos kísérő előadását! Valóban Ő a Királyok és szeretet hegedűse.

A zsúfolásig megtelt Templom nem volt véletlen. Már most beülnék újból egy ilyen koncertre.”

MINISTRÁNS KIRÁNDULÁS

A tavalyi évben megkezdett hagyománynak megfelelően a ministránsokat és felolvasókat idén is elvittük jutalomkirándulásra. Az úti cél ezúttal is Budapest volt, ahol reggel már vártak ránk a Parlamentben, ahol megtekinthettük gyönyörű Országházunkat, benne a Szent Koronával és a koronázási jelvényekkel, melyek előtt én mindig meghatódva állok meg, hisz ezekben látom magyarságunk, kereszténységünk, megmaradásunk szimbólumát is.

Ezt követően a Hősök terén és a Városligetben sétáltunk, majd a Gyermekvasútra ült fel a társaság, hogy gyermek kalauzok és szolgálattevők segítségével megtekintsük fővárosunk ezen részének látnivalóit. Nem csalódtunk, az út egyes részein gyönyörű panorámát láthattunk Budáról. Igaz, egy kis műszaki probléma miatt az egyik

állomáson veszteglésre lettünk ítélve mindegy 45 percre, de a vidámság kitöltötte ezt az időt is. Kicsit talán fáradtan, de élményekkel gazdagon tértünk haza.

KOPPÁNYI TÁBOR

A hagyománynak megfelelően a bizonyítványosztás utáni héten nyílt meg a bakonykoppányi hittanos tábor. Idén is a felsősöké volt az első hét, az alsósoké a második. Ez a tábor mindig tematikus, ez évben a „Családok éve” témakör köré igazítottuk a délelőtti tanításainkat. A tábor alapmenete: reggeli, napi tanítás (minden nap más előadó a hitoktatók és a segítők közül), kézműves foglalkozások, vetélkedők, kirándulás, strandlátogatás, sport, elosztva a tábor 5 napjára, közben ebéd, a nap végén vacsora, csütörtökön táborigényese. Nagy kedvenc volt az alsó tagozatos táborban a gyertyaöntés.

Köszönet a segítőknek, akik szabadidejüket, szabadságukat arra áldozták, hogy a gyerekek jól érezzék magukat ez alatt a két hét alatt, és mindenkinek, aki bármilyen támogatásával segít a megvalósításban.

LILOMSZENTELÉS, ÖKUMENÉ

Az év kezdetén evangélikus testvéreinkkel ismét megtartottuk a hagyománnyá vált közös istentiszteletet az ökumenikus imahetet követően. Szép számmal vettünk részt ezen mindkét felekezetből. Azt kerestük, ami, illetőleg Aki összeköt bennünket. Öröm megtapasztalni, hogy Krisztusban összetartozunk.

Szent Antal napját követően idén megtartottuk a lilomszentelést, ahol megáldottuk a jelenlévő gyermekeket. Nekünk, felnőtteknek feladatunk van: a jövő nemzedékének átadjuk Isten üzenetét. Nem csak szavakkal, hanem tetteinkkel, életünkkel

is tanúságot kell előtük tenni arról, hogy csak a Teremtőre bízott élettel lehet békés lélekkel élni ezen a földön. Nagy felelősség, nemes feladat, főként ha fel tudunk nőni hozzá. Ehhez a felneveléshez kérjük Isten kegyelmét.

KÓPHÁZA – SOPRON ZARÁNDOKLAT

A 2011. július 30-i zárandoklatunk immár a 24. út lesz, azon utazásink sorában melyek során ezideig 33 kegyhelyet kerestünk fel az országban. Az idei utunkon Kópházára látogatunk az ottani kegytemplomba, majd Sopronban fejezzük be a napot. Kópházán a plébános úr ismerteti a kegyhely történetét, majd lehetőséget ad arra, hogy megszabaduljunk lelkünk terheitől és szentmisét mond nekünk a templomban. Ezt követően elvégezzük a szokásos imaórákat, kerestutunkat és tovább indulunk a hűség városába, ahol már kötetlenebb programjuk lesz a zárandokoknak. A zárandoklat költsége 2.300,-Ft.

Ehhez kapcsolódóan kérem a testvéreket, hogy akinek a korábbi zárandoklatokról van fényképe, juttassa el hozzám, hogy digitalizálni tudjuk, és egy későbbi, búcsúra tervezett, az eddigi zárandoklatokról szóló kiállításon fel tudjuk használni. Előre is köszönöm.

Egy ima Klesitz Imréné gyűjtéséből:

Jézus! Érintsd meg a szívem,
 Hogy megújuljon a lelkem,
 Hogy begyógyuljon sok sebem,
 Hogy viselhessem keresztem,
 Hogy lássa arcod két szemem,
 Hogy szikla legyen a hitem,
 Hogy hallja szavad a fülem,
 Hogy te légy minden reményem,
 Hogy áldássá legyen kezem,
 Hogy bocsájtassék sok vétkem,
 Hogy dicsérhessen énekem,
 Hogy tiéd legyen életem!
 Jézus, érintsd meg a szívem!

Egy másik, szintén a testvérek által küldött imádság:

Nem kell a boldogsághoz több, csak egy maroknyi hit, néhány jóbarát, egy kolompkísérte vörösen izzó naplemente, Isten suhanását megérezni az otthoni tornácán, és a gémeskút hajlongásából alázatot tanulni, amikor vízárt nyúl, hogy életet adjon a tikkasztó szomjúságban. Nem kell a boldogsághoz több, csak hálaimára kulcsolt, fáradt, ráncos kezek, végtelenbe néző, lecsukott szemek. Mert az áhítatra lezárt szemek angyalokat látnak ott ahol belefolyik az ég az aranyló búzatengerbe. Nem kell a boldogsághoz több, csak mindennapi kenyér, könnyet törölő, mosolygós tekintet, gyermeklárma, zaj, apró kacaj, a hajtás után csendesség, a zürös, zajos nap alkonyán békés nyugalom, egymásra figyelés. Nem kell a boldogsághoz több, csak tél után kikelet, karjaidban pihenő gyermek, aki álmában felnevet, ésx egy szerény hajlék szívedbe, amit Jézus készített.

Augusztusi program:

Augusztus 15. hétfő: este 7 órakor engesztelő nap, valamint a rózsafüzér társulat titokcseréje.

Augusztus 20. szombat: családi nap a plébánián reggel 9 órától. A 11 órai igaliturgián megünnepeljük államalapító Szent István királyunk napját, megáldjuk az új kenyeret, majd a plébánián ebéd, játék, vetélkedők, beszélgetés. Szeretettel várunk minden családot, kicsiktől az idősekg.

Augusztus 24. csütörtök: este 7 órakor Ella István orgonaművész koncertje a templomban.

VIDÁM PERCEK

Ledöglük a trabantos az út szélén. Arra megy egy BMW-s, és felajánlja, hogy elhúzza a legközelebbi szervizig. Rá is kötik a Tabantot a vontatókötélre, a BMW-s meg rálép a gázpedálra és gyorsulni kezd. A trabantos persze nagyon fél, így eszeveszett dudálásba kezd. Elhúznak egy rendőrajárőr mellett, mire az beszól a központba:
 - Ilyet még nem láttatok, egy Trabant 180-al megy egy BMW mögött, és még dudál, hogy előzni akar!

- Miért jobb az Alzheimer kór, mint a Parkinson kór?
- ???
- Inkább felejtsem el kifizetni a sörömet, mint hogy kilötyögtessem!

- Honnan tudod, hogy megtaláltad a Nagy Ő-t?
- ???
- Két nagy ékezet van rajta...
- Mire vár a szőke nő a piramis lábánál?
- ???
- Hogy elinduljon a mozgólépcső!

A rendőr séta közben nem néz maga elé, hanem az eget kémleli, így egyszerűen csak beesik a csatornába. Elkezd kiabálni:
 - Isteni szerencse, hogy nem volt rajta tető, mert akkor ki sem tudnék mászni!

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
 Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28. Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735